

Inspirar-nos en els nostres avantpassats per actuar adequadament ara

Aplicació avui de l'obra d'En FRANCESC MASPONS I ANGLASELL (1872-1966)¹

I. Introducció

Desitjo compartir el que sobre el passat i el present de Catalunya estic descobrint als meus 72 anys, i que em té molt content... i també molt emprenyat! I és simbòlic compartir-ho aquests dies ja que el que m'està passant és comparable a l'experiència que (gairebé) tothom ha tingut respecte dels Reis d'Orient, denominació que utilitzo des de fa poc en lloc de la de "Reis Mags", que reflectia la profunda castellanització que patim des de fa bastant més de 302 anys. Oi que (gairebé) tots veiem d'adults molt diferents els Reis d'Orient a com els gaudíem quan criatures? Doncs un canvi d'aquestes dimensions és el que es té quan es descobreix com érem els catalans, el Principat de Catalunya i la Nació Catalana fa tres segles. I aquest canvi influeix decisivament sobre com actuar ara i aquí.

II. Francesc Maspons i Anglaseu, clau per saber com érem els catalans i com ens regíem

Gràcies a En Francesc Maspons i Anglaseu he pogut escriure *Conèixer els catalans d'abans de 1714*, un fulletó de 16 pàgines que m'agradaria que llegís tot català... i també tot no-català².

Vegem alguns exemples que aproximem com érem els catalans i el Principat que vam bastir:

---el Dret Català era totalment diferent del "Derecho Castellano": el català anava de baix cap a dalt, del poble lliure cap al Rei i les autoritats paccionades (pactades), mentre que el castellà anava de dalt cap a baix, del Rei absolutista cap al poble súbdit. Això es pot exemplificar ressaltant que expressions castellanes tan conegudes i que tan ens han sigut imbuïdes com "El Rey es la ley" o "¿Qué es ley? Lo que manda el Rey" o "Uno es el Rey, una es la ley" o "El que manda, manda" o "Así lo ordena la ley" o "Las leyes son para obedecerlas"³, eren senzillament inconcebibles a Catalunya i a tota la Nació Catalana ja que cap català no podia pensar així i, per tant, era impossible que un català s'expressés de forma semblant⁴.

---els catalans teníem "*Immunitas plebis*"⁵, és a dir, immunitat del poble davant de qualsevol autoritat, fins i tot del Rei. I la gran majoria de Constitucions Catalanes tenien com objecte justament protegir la llibertat del poble i prevenir o sancionar els abusos d'autoritat⁶.

---per molt xocant i increïble que actualment pugui resultar, al Principat i a tota la Nació Catalana no hi havia corrupció social; és més, era impossible que n'hi hagués. En primer lloc, l'ambient general de respecte a la llibertat, a la justícia i a la persona n'era un obstacle, i reduïa molt la possibilitat –mai totalment descartable– de corrupció individual⁷. Però, a més, el mètode que s'utilitzava per l'elecció de

¹ Per una presentació d'En Francesc Maspons i Anglaseu: <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/0912-maspons-jurista-i-home-daccic3b3-farmengol-12pg.pdf>

² Es pot baixar gratuïtament en català del blog <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/55-la-gota-catalana-per-conc3a8ixer-el-dret-catalc3a0-i-el-seu-principat-160427.pdf>. També hi ha versió en castellà.

³ Una prova que els castellans d'ara estan molt a prop dels seus antecessors que afirmaven "El que manda, manda", és que l'actual concepció del "Derecho del Estado Español" es pot resumir en l'expressió: "Al amigo, trato de amigo; al enemigo, trato de enemigo; y al indiferente, la legislación vigente" (Joan Fonollosa, *Espanya explicada als catalans*, Dux Editorial, 2013, pg. 39), i es pot caricaturitzar molt adequadament en "el palco del Bernabeu".

⁴ Però ara els catalans accepten que "les lleis hi són per complir-les" oblidant que la justícia està per sobre de les lleis. El Dret Català tenia molt en compte les circumstàncies i jutjava "per Dret i raó" i no pas "per fer complir la llei".

⁵ Pàg. 15 de *L'esperit del Dret Públic Català* (Editorial Barcino, 1932, 97 pg). Es pot baixar gratuïtament el llibre sencer de <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/1932-lesperit-del-dret-catalc3a0-maspons-97pg.pdf>

⁶ En canvi, ara "els catalans més demòcrates i igualitaristes" aspiren a reduir o fins i tot eliminar la immunitat de la família real, dels presidents, dels ministres, dels parlamentaris, dels senadors i d'altres capitosts, però no poden ni imaginar la possibilitat de que es pugui plantejar la immunitat del poble davant de totes les autoritats... COM JA TENÍEM! Desconèixer-ho és conseqüència que se'ns ha esborrat el nostre passat com a poble i com a NACIÓ-estat, i això és part del genocidi.

⁷ Així, durant el setge de Barcelona (414 dies: 25 juliol 1713 a 11 setembre 1714) es va descobrir que un dels encarregats de rebre i distribuir els aliments que arribaven en suport dels assetjats, en desviava una part per vendre-la als assetjadors. No se'l va condemnar a mort ni a presó, doncs es va considerar que el rebuig de la comunitat era un càstig suficient.

càrrecs significava una prevenció total de la corrupció social. Aquest mètode s'anomena-va "insaculació" i es pot resumir així: els càrrecs no es cobraven i eren per un temps limitat: un any els municipals, tres anys els de la Generalitat; s'escollien sempre en la mateixa data fixa que tothom sabia⁸; els noms de les persones qualificades pel càrrec s'escriu cadascun en un paper que s'introduïa en un "cargolí"⁹ i es ficaven en un sac –d'aquí el nom "insaculació"–; una "mà innocent" –una criatura- treia un "cargolí" i el nom del paper era el candidat escollit; els escollits passaven la "purga de taula" abans i després d'exercir la funció rendint compte del seu patrimoni; i l'escollit no podia tornar a ser candidat fins varies eleccions posteriors¹⁰. Quan ara s'està utilitzant la (suposada, ja que no hi ha cap sentència ni castellana) corrupció dels Pujol, Serra i d'altres, la resposta qualitativa a donar seria: "Ustedes callin perquè la corrupció la van portar els seus exèrcits el 1714 imposant els càrrecs vitalicis nomenats pel Rey, bé a dit, bé posant-los a subhasta. Quan ara se'n vagin, junt amb les seves lleis, les seves forces d'ocupació i tot el que és seu, facin el favor d'emportar-se en particular la seva corrupció I TOTS ELS SEUS DEIXEBLES CATALANS, que finalment no passen de ser sinó uns simples alumnes de Ustedes. Bon vent i barca nova!"¹¹

---la conducta de les autoritats catalanes havia de ser exemplar per a tothom, incloent una pluralitat ben significant¹²: "(...) el príncep, qui encarna la suprema autoritat de l'Estat, ha d'ésser escrupolós i fidel complidor dels seus deures 'de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarraïns, jueus e heretges, se pugen en ell fiar e creure'"¹³. Sí, guanyar-se la confiança ¡dels enemics!

---les Constitucions recollien el costum dels catalans de "portar i posseir armes ofensives i defensives de dia i de nit sense cap impediment"¹⁴. És això compatible amb la imatge que se'ns ha fet arribar i creure d'uns pagesos catalans i d'un poble català oprimat i maltractat, dret de cuixa inclòs?¹⁵

---hi havia una dinàmica social que apel·lava a les capacitats de cadascú i buscava donar-los un espai per difondre-les i compartir-les. Eiximenis explica¹⁶ tres normes del governant a Catalunya: 1) demanar a tothom consell: "cert temps de l'any cascú fos request de proposar en certs llocs de la comunitat les millors coses que sabés per profit del comú, car més veen molts que pocs"; 2) "La cosa pública més e mills s'ha de mantenir ab bons costums que no ab armes"; i 3) "Cascú en la comunitat deu ésser ocupat, gran o poc, dret o contret, hom o fembra"¹⁷.

--- etc.

⁸ S'ha acabat això que la data de les eleccions la posa qui està en el poder dins de la seva estratègia per continuar en el poder.

⁹ L'odi genocida d'En Felipe-V-de-Castilla era tal que va fer recollir i destruir tots els "cargolins"... però algun se'n va salvar.

¹⁰ <https://lagotacatalana.cat/las-primera-gotas/gota-3/>

¹¹ "Las medidas anticorrupción" que puguin pactar els partits estadoespañolistas i els seus aliats d'aquí no poden acabar amb –i en prou feines reduir- una corrupció social que és la forma sistemàtica de govern que el "Reino de Castilla" va anar estenent a totes les poblacions conquerides. Malgrat tres segles de sotmetiment a les regles de joc imposades per Madrid, aquí la corrupció social ha arrelat menys (<https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/11-mc3a1s-de-tres-veces-mc3a1s-corrupci3b3n-en-el-estado-espac3b1ol-que-en-cataluc3b1a1.pdf>) perquè la vida en el Principat n'estava immunitzada. Però fins i tot molts catalans han interioritzat que aquí n'hi ha més degut a com l'enorme maquinària de la "brigada mediàtica" ha utilitzat els casos Pujol i altres en contra del moviment del poble català. El de la corrupció és un bon exemple de la diferencia catalans-castellans, i de l'urgent que és no només RECUPERAR LA LLIBERTAT sinó RECONSTRUIR LA NACIÓ.

¹² *L'esperit del Dret Públic Català*, pàg. 13.

¹³ Quant haguessin durat en el Principat la gran majoria de "Reyes, Presidentes, Ministros, etc. castellanos y estadoespañoles"? És més: haguessin arribat a ocupar aquest càrrecs o, més en general, qualsevol càrrec de responsabilitat comunitària?

¹⁴ Article 29 del Capítol 5 del Títol 1 de la presentació moderna (en 5 Títols, 15 Capítols i 97 Articles) de les Constitucions Catalanes feta el 1878 pels advocats Josep Coroleu i Josep Pella i publicada amb el nom (incorrecte) *Los fueros de Cataluña*. De 834 pàgines, es pot baixar gratuïtament de https://drive.google.com/file/d/0B8cH48L_Vj8bMzlsdjV3N01acUU/view, enllaç trobat al Web <http://devolucio.cat/biblioteca/> del grup "Patriotes per la Devolució".

¹⁵ Els que s'oposen a la possessió d'armes per part de particulars amb el pretext de les massacres que passen als USA –com jo he fet fins no fa gaire, però que de moment he deixat de fer mentre aclareixo la meva posició- deurien recordar que també els suïssos tenen armes a casa i no hi ha matances similars, moltes vegades lligades als USA al consum de psicofàrmacs i a altres causes més sofisticades i ocultes (experiments de manipulació i control mental, d'enginyeria social,...).

¹⁶ Francesc Eiximenis (Girona, 1330 - Perpinyà, 1409), en el llibre *Regiment de la cosa pública*, de 1383.

¹⁷ RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA exigeix el millor que pugui i vulgui aportar cada català. I encara més ho demana RECONSTRUIR LA NACIÓ CATALANA, molt malmesa després de 302 anys de sotmetiment i molts més de genocidi. És hora de fer útil el que es sap i que sigui útil, i d'eliminar el que se'ns ha ensenyat però que sigui perjudicial.

III. Saber com érem permet entendre que ara estem presos i que ens estan genocidant

Declaro que estic enamorat d'aquells avantpassats nostres. I ho declaro en nom també de la meva germana, dels meus pares, dels meus avis i de 12 generacions d'antecessors que ara sé que van morir presoners. Com ara sé també que nosaltres estem presos només que sense ser-ne conscients perquè els barrots de la presó, després de 302 anys, ja formen part del mobiliari de la casa i, pel que per ara sembla, la immensa majoria de catalans els accepta... encara que confio que només sigui perquè ja ni els veu.

És més: els catalans no veiem per ara el nostre propi genocidi i l'estem acceptant passivament... i això indica el molt avançat que està. M'ha fet arribar definitivament a la conclusió que estem sent genocidats comprendre que els catalans d'ara estem molt més a prop dels castellans de fa tres segles que dels nostres propis avantpassats. Dit d'una altra manera: els castellans d'ara són molt semblants als seus antecessors castellans de fa 302 anys i són totalment diferents dels catalans d'aleshores, però actualment són molt semblants a nosaltres. És a dir, els catalans actuals som molt diferents dels catalans de fa 302 anys però som molt similars als castellans d'aleshores i als castellans d'ara. Això vol dir que al llarg de més de tres segles els catalans hem anat sent castellanitzats, cosa que, quan es fa per la força, s'anomena genocidi... encara que, per ara, cap autoritat catalana en cap tipus d'àmbit, ho digui... com a mínim, públicament.

Les poques vegades que s'utilitza el mot "genocidi" és adjectivant-lo: s'arriba a parlar de "genocidi franquista", i altres vegades i segons els àmbits l'adjectiu és "cultural", "lingüístic", "econòmic", "històric", etc. Però la qüestió a entendre –i a atrevir-se a acceptar!- és que si es poden posar afegits tan variats, és perquè hi ha genocidi a seques. I un cop es supera la profunda resistència a reconèixer aquesta greu realitat en que vivim-i-morim, aleshores es descobreix ni més ni menys que com a mínim les tres primeres de les cinc causes de genocidi¹⁸, i tots els quatre delictes a castigar similars a genocidi¹⁹ que enumera la *Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi* adoptada per l'ONU el 1948²⁰, són perfectament aplicables al poble català i a tota la Nació Catalana.

I convé tenir present que aquest tipus de delictes no prescriuen.

Proposo, en conseqüència, que comencem molt seriosament la preparació jurídica de la presentació als Tribunals Internacionals corresponents de la denúncia de –com a mínim- tres causes de genocidi i de quatre delictes similars a genocidi comesos per Madrid/Castilla/Estado-Español contra els catalans i tota la Nació Catalana com a mínim des de l'ocupació militar i la repressió en tots els àmbits patida a partir de 1714. Considero clau introduir en la nostra activitat interna i externa, nacional, estadoespanyola, europea i mundial, la dimensió per ara no tinguda en compte de la nostra sorprenent sobrevivència com a poble davant d'un genocidi multiseccular executat per un estat estranger enemic i invasor que continua ocupant-nos i sotmetent-nos. I que cada dia en dona proves... que els actuals dirigents catalans gairebé amaguen.

Però és més: en paral·lel, o potser fins i tot abans, es podrien posar en marxa les denúncies

***per delictes de privació indeguda de llibertat. Quina és la condemna-i-indemnització a una persona per un any de privació forçosa de llibertat? I per 302 anys a tot un poble?

***per delictes de maltractament: quina és la condemna per un home que maltracta una dona? I per un "Estado-Español" que maltracta milions de dones catalanes? I pel nombre similar d'homes catalans que han sigut maltractats al mateix temps que les dones catalanes?

***per delicte de violació d'un Drets Humà? I de diversos? I de (gairebé) tots, ja que no som lliures?

***per...

¹⁸ Són: 1) Matança de membres del grup; 2) Lesió greu a la integritat física o mental dels membres del grup; 3) Submissió intencional del grup a condicions d'existència que hagin d'implicar la seva destrucció física, total o parcial. Les altres dues causes considerades genocidi que, a falta d'informació que no tinc, no em sembla que ens siguin aplicables, són: 4) Mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup; i 5) Trasllat per força de nens del grup a un altre grup.

¹⁹ A més del propi a) genocidi per sí mateix, són delicte: b) l'associació per a cometre genocidi; c) la instigació directa i pública a genocidi; d) la temptativa de genocidi; i e) la complicitat en el genocidi.

²⁰ Versió en castellà: *Convención para la Prevención y la Sanción del Delito de Genocidio*:

<https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/1-481209-convencic3b3n-prevencic3b3n-y-sancic3b3n-del-genocidio-3pg.pdf>

IV. Té sentit posar a votació²¹ si som una nació, i si volem tornar a ser lliures?

La lectura encara molt limitada que he fet de l'obra d'En Francesc Maspons i Anglasesell, i el descobriment a que m'ha portat de com érem els catalans del Principat i de tota la Nació Catalana, i de com funcionàvem col·lectivament, ha fet que cristal·litzés dins meu quelcom que ja intuïa: que no té cap sentit ni cap justificació que nosaltres posem a votació (en un referèndum²², en unes eleccions del tipus que siguin, o en qualsevol altre forma que es plantegi) si som o no som una nació, i si volem o no volem tornar a ser un poble lliure amb estat propi.²³

Som una nació més que mil·lenària, probablement la primera NACIÓ-estat europea i la més poderosa durant uns segles (a precisar). I a més, una nació d'especial importància amb una història molt intensa, complexa i influent²⁴, influència que fins i tot vam conservar durant temps després de 1714²⁵. I que, malgrat el sabotatge sistemàtic per part de l'"Estado-Español", encara aconseguim²⁶.

Mentre érem una nació-estat lliure vam ser molt creatius, importants i expansius en tots els camps i en totes les coordenades geogràfics. En aquest sentit em va alegrar assabentar-me que Francesc Maspons i Anglasesell va donar importància i espai al peruà Luis Ulloa i les seves recerques sobre la catalanitat de Cristòfor Colom. Però el que els anys trenta no va acabar de sortir és que tota la conquesta d'Amèrica va ser (i no podia sinó ser²⁷) una empresa exclusivament de la nàutica Nació Catalana que, en una segona fase, és posteriorment usurpada pel "mesetario Reino de Castilla"²⁸. Quan temps caldrà per a que la nostra baixa autoestima després de 302 anys de ser sistemàticament educats com a vençuts per part d'aquells que sistemàticament s'eduquen a si mateixos com a vencedors, s'atreveixi a considerar seriosament que

²¹ Posar a votació què som i què volem tornar a ser, planteja una qüestió clau: "Qui vota: els catalans o els 'ciudadans catalans'?" Un aspecte del nostre genocidi que també aquí s'amaga oficialment és que probablement el poble català és el poble més envaït que mai hagi existit. En uns 125 anys hem passat de 2 milions a 7,5 milions de "ciudadanos estadoespañoles en territorio catalán". I com que Franco no va aconseguir el suport de Hitler per desterrar tots els catalans a Marroc (<https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/4-090314-la-solucio3b3-final-per-als-catalans.pdf>), Madrid va organitzar una invasió civil. Fa només tres dècades, el 1983, el Presidente Leopoldo Calvo Sotelo afirmava que "Hay que fomentar la emigración de gentes de habla castellana a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta". I si el poble català no sap res de tot això i molt més, NO és perquè els capítosts de Madrid ho amaguin, ja que aquesta és la seva OBLIGACIÓ, sinó perquè els capítosts d'aquí ho silencien. I permeten coses com que En García Albiol aixafés a Na Montserrat Carulla quan aquesta va tenir el coratge de dir que Franco organitzava l'enviament dels seus aturats a Catalunya. I no ha sigut fins recentment que m'he adonat del diferent significat que té que En Tarradellas digués el seu famós "Ciudadans de Catalunya: Ja sóc aquí!" enlloc de dir "Catalans: Ja sóc aquí!", elecció que va haver de ser plenament conscient.

²² I menys sentit té si la pregunta porta la trampa d'una resposta triple que, a més de negar-li la qualitat de referèndum, automàticament fa baixar el SÍ. O la trampa d'un percentatge mínim de participació (i més si el mínim és del 60% com fa poc ha proposat el Jutge Santi Vidal), en contra de les recomanacions de la "Comissió de Venècia" (veure més a baix i la Nota 30).

²³ És una quimera si no un engany parlar de "Nacions sense estat". La disjuntiva real es "Nació amb estat propi" o "Nació amb estat imposat per una nació enemiga invasora i ocupant", en el nostre cas imposat per l'estat del depredador "Reino de Castilla", després convertit en "Estado Español" igualment ocupant, repressor i espoliador. Per aquest camí estem sotmesos. I en aquest sentit, és absurd o, pitjor, enganyós i autoenganyós parlar del "nostre autogovern".

²⁴ Així ho demostren l'ingent obra de N'Alexandre Deulofeu (1903-1978) i la seva "Matemàtica de la Història"; les actuals troballes sobre l'autèntica Història del catalans realitzades per l'INH i per altres grups: CCH, CEC, Histocat, Vaca cega, ARHLC, Memorial 1714,...; i altres investigacions que desconec fetes per catalans que, malauradament, són marginats pels propis dirigents catalans actuals en tots els àmbits, i per l'Institut d'Estudis Catalans.

²⁵ Exiliats catalans actuaven per la llibertat i contra Madrid/Castilla/Estado-Español-en-construcción allí on eren. Així, Ramon Frederic de Vilana-Perles (1663-1741) va ser mà dreta de l'emperador Carles VI i dipositari del segell del Sacre Imperi Romanogermànic. I a Amèrica, diversos catalans varen tenir un paper important als processos d'independència dels Estats Units i de nombrosos països de Llatinoamèrica (on formaven part dels "Consejos Revolucionarios"; la presència entre aquests catalans de mercedaris és la probable explicació que "la Virgen de la Merced" -o "de las Mercedes"- sigui la patrona del país i/o de les seves "Fuerzas Armadas" a diversos estats llatinoamericans (a precisar: Perú, Equador, Argentina, República Dominicana, ??? I també ho és -per què?- de l'Estat de Delaware, als USA).

²⁶ Les lleis dels Consolats de Mar segueixen influint en la navegació no sols marítima sinó aèria (IATA). Sorpren la presència de catalans en els llocs més insospitats en organismes internacionals i països llunyans. El Barça és l'ambaixador mundial d'una Catalunya que desenes de milions d'aficionats situaran en el mapamundi quan se'ls hi digui que és l'equip de la nostra capital. Esportistes catalans en moltes especialitats tenen pes internacional malgrat competir amb la samarreta de l'opressor. Etc.

²⁷ Ara em faig preguntes que mai no m'havia fet. Per exemple: com nassos es pot muntar un imperi mundial nàutic des de "la meseta castellana"? A 600 Km. del mar i a 600 m. d'altura, quins coneixements hi ha de construcció de vaixells, de navegació, de cartografia, etc.? I si "España es de matriz castellana", com és que "la bandera española" té els colors catalans?

²⁸ I el mateix passa amb "el glorioso Siglo de Oro español". I molt-molt-molt més. Però tot això queda per un altre ocasió.

“el imperio donde nunca se ponía el sol” era l’imperi (o la federació? o confederació? o *Commonwealth-avant-la-lettre*? o...) que durant segles havia anat construint, pas a pas, tota la Nació Catalana²⁹.

Posar a votació si som o no som, i què volem tornar a ser, girant l’esquena nosaltres mateixos a mil anys d’història nostra i arribant a l’innecessari referèndum (o potser a la trampa referèndum³⁰), és conseqüència de la concatenació **“INDEPENDÈNCIA → (És una qüestió) POLÍTICA → REFERÈNDUM”**.

Situar el que estem vivint a Catalunya en el camp de la independència falsifica radicalment la situació i amaga l’abast profund, vital, del que està en joc. En efecte, parlar d’independència: 1) fa creure que nosaltres volem separar-nos quan fins ara estàvem feliços i satisfets cohabitant junts dins del “Reino de España” en una unitat lliurement construïda; 2) dóna la imatge que “cuatro provincias españolas, precisamente las más ricas, están descontentas por el trato fiscal y económico que reciben, y por esta insolidaria razón quieren egoístamente marcharse rompiendo la unidad de la democrática España tras más de cinco siglos y medio de convivencia”; 3) permet que es digui que “es una cuestión de ideas políticas: en condiciones de igualdad, unos, por razones económicas e incluso sentimentales, deciden ser independentistas, mientras que otros deciden ser no-independentistas o incluso anti-independentistas”; 4) porta a que es puguin establir debats formals, tranquils, i fins i tot acadèmics, en què uns desenvolupin arguments a favor de la independència, i altres expliquin arguments en contra. En realitat, tot això és fals: la sola unió que hem tingut és similar a la que tenen un penyal que es desprèn i el pastor que aixafa; l’única convivència que existeix és la del tipus que hi ha entre un pres i els carcellers que el vigilen; i no hi ha en absolut condicions d’igualtat entre els que portem 302 anys sotmesos i els que porten 302 anys sotmetent-nos. El màxim que pot haver-hi es una síndrome d’Estocolm col·lectiva!

En canvi, la concatenació **“RECUPERAR LA LLIBERTAT → (És una qüestió de) VIDA I DIGNITAT → (Afirmar-nos en la nostra) CONTINUÏTAT”** reivindica i vivifica els més de 700 anys de vida plena i els 302 de vida de supervivència que hem tingut, ens dóna total legitimitat i també ens dota d’una legalitat mil·lenària, com veurem.

V. Tenim molta més legitimitat –tota!- que la que diuen els dirigents catalans

La principal dificultat per situar-nos en la dinàmica **“LLIBERTAT → VIDA I DIGNITAT → CONTINUÏTAT”** no rau pas a Madrid sinó a Barcelona. Els capitosts d’allà i les poblacions que els segueixen, **tenen l’obligació** de mantenir-nos sotmesos i d’espoliar-nos tot el que ens deixem, ja que el seu poder i els seus privilegis es fonamenten en haver-nos finalment obligat a capitular el 1714. Els hi va literalment la vida, tan com a “Estado-Español” com com a “población estadoespañola”, i **el seu deure** és mantenir-nos dominats i prosseguir el nostre genocidi. I el cert és que van complint la seva tasca dia rere dia, any rere any,... i ja... segle rere segle! Quin sentit té dir “no ens entenen”, “no ens comprenen”, etc.?

I el nostre deure és obligar-los a que reconeixin públicament que ens tenen sotmesos, i desempallegar-nos-en. Però nosaltres no complim el nostre deure malgrat que ens hi va la supervivència. I en canvi potser no seria gaire difícil de fer-ho... amb la condició *sine qua non* d’orientar-nos directament a assolir-

²⁹ En rigor, per la seva manera de funcionar i de governar-se, el que vam construir no va ser un imperi sinó una xarxa de Virregnats a la Mediterrània i a Amèrica, i de Consolats de Mar arreu del món. Cal trobar un nom adient diferent a “imperi”.

³⁰ Al referèndum d’Escòcia va haver-hi frau electoral, va ser una tupinada. Considero que ho demostra prou bé (malgrat que hi manca un punt clau: la imprescindible col·laboració del SNP, el Partit Nacionalista Escocès, per a que els nombrosos agents al servei de Londres podessin actuar impunement) el text <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/140926-tupinada-a-esc3b2cia-22pg.pdf>. I ho anunciava el fet que “la Comissió de Venècia”, l’organisme del Consell d’Europa (Estrasburg) considerat de referència per l’organització correcta d’un referèndum i així aconseguir obtenir el reconeixement internacional dels seus resultats, no fos mencionada (pràcticament) mai pels organitzadors del referèndum d’allà... ni del d’aquí. Sobre aquesta Comissió es troba un document oficial en anglès de 24 pàgines titulat *Code of good practice in Referendums* a <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/venc3a8cia-070316-code-of-good-practice-on-referendums-24.pdf> i un resum en català d’una pàgina, “Codi de bona pràctica en referèndums”, a <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/venc3a8cia-070316-resum-codi-bones-prc3a0ctiques-referc3a8ndums-1pg.pdf>. A veure si llegint-los, aconseguim comprendre les raons de que aquesta (sembla que important) Comissió sigui tan desconeguda...

ho, és clar! I això passa en primer lloc per reconèixer el que molts catalans senten subconscientment: que som presoners i que estem sent destruïts. Passar aquesta dura realitat dels subconscient al conscient i a la voluntat pot ser ràpid, i aleshores la situació pot canviar en pocs mesos i donar-nos una força invencible.

Una forma d'obtenir que els ocupants i genocides es vegin obligats a reconèixer públicament el que saben perfectament que fan amb nosaltres, és compel·lint-los sistemàticament a contestar una sèrie de preguntes directes ben preparades. Per exemple: "Perdonen pero... Ustedes, ¿por qué no celebran el 11 de septiembre?". I a continuació: "¿Consideran Ustedes que los catalanes somos libres?". I prosseguir innocentment: "¿Pueden imaginarse cómo reaccionarían Ustedes si de repente viviesen doce horas como hoy vivimos los catalanes?". I aprofitant el silenci provocat per la sorpresa, reblar: "¿Son Ustedes conscientes que nos están genocidando? Así efectivamente los catalanes que sobreviviesen serían libres e iguales... iguales a Ustedes: estadoespañoles castellanizados, y entonces dejarían de existir esos irredentos catalanes".

Però l'obstacle principal per obtenir això és que la immensa majoria dels catalans actuals no saben conscientment (encara que considero i confio que molts ho senten subconscientment) que no som lliures ni que estem sent genocidats. I no ho saben perquè els actuals dirigents catalans ho amaguen.

Ara em resulta sorprenent que havent sentit des de petit al final de gairebé tota reunió catalanista, independentista, sobiranista, excursionista, sardanista,... cridar (o murmurar, segons les condicions) "Visca Catalunya LLIURE!", mai no he sentit que s'expliqués quelcom tan senzill com que si volem una Catalunya LLIURE és perquè ELS CATALANS NO SOM LLIURES. I si ni nosaltres ni Catalunya som lliures, ¿som poble? I si no som lliures i si no se'ns deixa ser poble utilitzant mètodes repressius i de control molt diversos i adaptats en cada període a les condicions històriques internes i externes, ¿per ventura no se'ns està genocidant? I això tan senzill d'entendre si s'expliqués, tampoc ara no es diu.

VI. I també ja tenim legalitat donat que les Constitucions Catalanes són vigents

Paral·lelament, se'ns ha fet creure des d'aquí³¹ que les Constitucions Catalanes van ser derogades pel *Decreto de Nueva Planta*. Però no només això no és cert³² sinó que el propi *Decreto de Nueva Planta* va ser derogat dos (o tres?) cops en relació a la signatura del Tractat de Viena de 1725 a canvi que Carles III, ja Emperador Carles VI, renunciés definitivament a tot dret sobre la corona de la Monarquia Hispànica³³.

A més, el que és qualitativament decisiu és que, amb Dret Català, a Catalunya només són vigents les lleis paccionades a les nostres Corts. Així, doncs, segons el Dret Català són il·legals totes les lleis, castellanques primer i "estadoespanyolas" a continuació, que ens han sigut aplicades des 1714 fins avui. Jo també he estat temps atrapat en l'absurd parany de quina resposta donar a la pregunta: "Les Constitucions Catalanes, ¿van ser o no derogades pel *Decreto de Nueva Planta*?", qüestió que ara entenc que per nosaltres és absolutament irrellevant. El que és decisiu és afirmar-nos en el nostre Dret. I aleshores queda clar que són il·legals a casa nostra el *Decreto de Nueva Planta* i totes les demés lleis castellanques i "estadoespanyolas" que ens han anat imposant d'ençà 1714!

Per tant, les nostres Constitucions Catalanes són vigents. Considero que la conclusió més lògica i més adequada amb el nostre passat és: doncs... APLIQUEM-LES!

³¹ Des d'allà no poden dir ara que van derogar aleshores les Constitucions Catalanes, ja que oficialment no ens van vèncer el 1714 (però ens mantenen units-per-sotmetiment-del-vençut-al-vencedor fa 302 anys) sinó que, segons ells, estàvem junts, ben i harmoniosament units ja des de temps de "los gloriosos Reyes Católicos", gairebé 250 anys abans.

³² L'Article 56 del *Decreto de Nueva Planta* diu literalment: "En todo lo demás, que no está prevenido en los Capítulos antecedentes de este Decreto, mando se observen las Constituciones, que antes havia en Cataluña, entendiéndose, que son establecidas de nuevo por este Decreto, y que tienen la misma fuerza, y vigor, que lo individualmente mandado en él."

³³ Josep Coroleu i Josep Pella ho expliquen molt bé a l'*Epílogo de Los fueros de Cataluña*, 12 pàgines que es poden descarregar gratuïtament de <https://lagotacatalana.files.wordpress.com/2015/09/1878-epc3adlogo-de-los-fueros-de-cataluc3b1a-coroleu-i-pella-12pg.pdf>.

Que el que volem és senzillament recuperar la nostra llibertat i reconstruir la nació per sobreviure al genocidi que estem patint des d'abans de 1714, dona plena legitimitat al que estem fent. I que les nostres Constitucions siguin vigents ens dona, a més, plena legalitat.

En canvi, la posició dels dirigents catalans actuals és que “la legalitat catalana ens la donarà el Parlament quan aprovi les lleis que s'estan elaborant”.

Aquí convé fer dues observacions de fons:

Per una banda, si no recuperem “l'esperit del Dret Públic Català”, el que s'està fent –i el Projecte de *NOVA Constitució per la NOVA República Catalana, NOU Estat d'Europa*³⁴ ho confirma-, les Constitucions i les lleis que s'estan configurant no poden sinó ser Dret-Castellà-escrit-en-català... això sí, amb retocs-igualitaristes-i-redistributius. Seria una victòria pírrica! I un pas més en el genocidi... però fet per nosaltres mateixos, raó per la qual en realitat només estariem... suïcidant-nos!

I per l'altra banda, En Francesc Maspons i Anglasesell planteja una objecció de fons a la que cal trobar solució quan assenyalava quelcom decisiu: que els règims constitucionalistes europeus que es consoliden el segle XIX no acaben amb l'absolutisme sinó que el que fan és traspasar l'absolutisme del rei al poder legislatiu, però segueix sent absolutisme. Ho explica de manera lluminosa a l'inici de les *Conclusions* del seu llibre *L'esperit del Dret Públic Català*:

“Dins el nostre règim, el poder moderador no és un home que encarna l'autoritat suprema, ni tan sols uns assemblea o conjunt d'homes, sinó uns principis superiors, als quals les Corts i el rei estan subjectes alhora.

(...) el nostre règim no es pot equiparar als règims doctrinàriament constitucionals del segle dinovè puix que els supera en allò que constitueix precisament la seva essència. Perquè aquells es limitaren a canviar l'absolutisme de subjecte: el negaren al rei, però el traspassaren als organismes del poder legislatiu, i en definitiva el mantingueren; i el català, de bon antuvi, va negar-lo alhora a tots els poders de l'Estat, els quals sotmet, sense exceptuar-ne cap, a afirmacions superiors a llurs facultats respectives”.

VII. Tenim dret a recuperar immediatament la llibertat per molt de temps que hagi durat la dominació castellana

Cap Poble/Estat vençut no ha posat a votació la seva existència quan l'exèrcit invasor i ocupant ha marxat. I això tan evident per França o Polònia no és qüestió de quan temps hagi transcorregut des de la derrota o, en el nostre cas, des de la capitulació. Ho assenyalava el propi Francesc Maspons i Anglasesell quan escriu: “La submissió forçada del territori d'un Estat per l'exèrcit d'un altre és, precisament, l'antítesi del reconeixement legal de l'autoritat que s'imposa per la violència. En tant és el contrari, que el fet de que la violència s'hagi produït, justifica el dret a emancipar-se de l'Estat invasor, per temps que duri la dominació”³⁵ (subratllat meu).

Maspons escrivia això tant important de “per temps que duri la dominació” pensant en els 218 anys transcorreguts des de 1714 fins 1932, que és quan ho escriu. Però no sabia en aquells moments que l'ocupació i la repressió militars “estadoespañolistas”, i la seva conseqüent dominació sobre nosaltres, s'anava a renovar i a enfortir pocs anys després, el 1939, amb una segona invasió, ocupació i repressió militars brutals amb la conseqüent destrucció de l'incipient Estat català que, malgrat els continuats atacs de la República Espanyola, s'estava reconstruint des del 14 d'abril de 1931.

³⁴ Aquest enfocament de consumidor modern “TOT NOU” ajuda a Madrid/Castilla/Estado-Español a amagar que els catalans tenim més de mil anys d'una Història pròpia molt intensa.

³⁵ Maspons i Anglasesell, Francesc i Lluís Duran, Ferran Armengol i Hèctor López Bofill. *República Catalana, Generalitat de Catalunya i República Espanyola*, Col·lecció Història i Pensament, núm. 2, Generalitat de Catalunya, 2006, pg. 74, *Dictamen* de Maspons i Anglasesell.

Però En Franco i els seus partidaris sí que ho tenien molt clar: a l'Estado-Español, les seves tropes s'anomenaven "Ejército de liberación" ("de la amenaza comunista", "del complot judeo-masónico", etc.). En canvi, quan van entrar a la nostra terra, van passar a autodenominar-se "Ejército de ocupación" ja que el seu objectiu era acabar de nou amb una Generalitat de Catalunya que l'abril de 1931 havia sigut proclamada com República Catalana independent i sobirana. Tres dies després –en plena visita d'Estat a Estat de tres ministres representants de la República Española- "(...) el Consell de Govern que ha vingut actuant fins aquest moment a Catalunya, ha resolt actuar, en endavant, amb el nom, de gloriosa tradició, de Govern de la Generalitat"³⁶.

Això em recorda l'impacte que em va produir la cita de Tàcit "La marca de l'esclau és parlar la llengua del seu amo", que –entre altres coses més generals- m'ajuda a comprendre que encara avui em resulti difícil no passar al castellà quan l'utilitza la persona amb qui parlo. Doncs bé, he ampliat la cita a que "La marca del vençut és adoptar la visió del seu vencedor". Això explica, per exemple, que aquí tothom continua actualment emprant l'expressió "Guerra Civil" quan a Catalunya aleshores se la denominava molt significativament "Guerra d'Espanya"³⁷, canviant-ne així decisivament tota la perspectiva. I aquesta marca de vençut té conseqüències molt greus, afeblidores.

El *Dictamen* de Maspons i Anglasesell permet entendre que els catalans hem perdut dos cops la nostra llibertat en mans dels exèrcits castellans (amb l'ajut *sine qua non* dels seus aliats): la llibertat esplèndida forjada al llarg de vuit segles malgrat ser pertorbada freqüentment pel "Reino de Castilla" i ser-nos finalment arrabassada el 1714, i la llibertat (interferida constantment per la "II República Española", tan anticatalana com mai no pot deixar de ser l'"Estado Español", qualsevol que sigui la forma que adopti i el govern que tingui) recuperada el 1931 i finalment aixafada el 1939. O sigui que el "per temps que durí la dominació" té dos terminis de referència: els 302 anys des de 1714, i els "només" 78 anys des de 1939.

I ja que estem patint dues ocupacions, de les que la segona reforça i actualitza la primera, tenim també dues fons de legitimitat internacional per recuperar la nostra llibertat, i en aquest cas la segona font de legitimitat s'enforteix amb la antiguitat de la primera.

De nou, el problema no és a Madrid sinó aquí quan molts dirigents catalans actuals diuen que "Espanya és multinacional" i utilitzen expressions del tipus "Espanya és una nació de nacions" o "Espanya és un poble de pobles"³⁸. Així s'amaga que en realitat l'"Estado-Español" es va construir com presó de nacions i com genocida de pobles... en particular i sobre tot, és presó de la nostra nació i genocida del nostre poble. Això sol esvaeix qualsevol possibilitat de "Federació" ni res per l'estil. I cal fer-nos conscients que des de 1714 no es pot parlar amb rigor de l'existència del poble català, ja que un poble que no és lliure, no és poble.

En realitat, i com ja he assenyalat, segons el Dret Català, el "Derecho Castellano" convertit des de 1714 en "Derecho Estadoespañol" és il·legal a Catalunya. I triplement il·legal és la tan esbombada "Constitución Española de 1978" ja que encara hi afegeix dues il·legalitats més: A) pseudolegalitza la restauració de la dinastia Borbònica que havia sigut proscrita per sempre més a les nostres darreres Constitucions, les actualitzades el 1705-1706; i B) "Els contractes signats sota amenaça o coacció són viciats d'origen i nuls de ple dret", i en aquest cas la coacció/amenaça militar va ser clara i sabuda.

³⁶ Aquest canvi de "República Catalana" a "Generalitat de Catalunya" recuperant la nostra Història, justament ressalta que el Govern que pren aquesta decisió era el Govern d'un Estat Català independent restaurat. I quelcom tan important també m'ho ha fet descobrir en Maspons i Anglasesell. És interessant adonar-se que, lamentablement, ara es parla de fer un camí invers: s'anuncia que el Govern independent ho serà d'una nova "República Catalana", ajudant així a Madrid/Castilla/Estado-Español a fer desaparèixer la nostra més que mil·lenària Història. De nou... tot nou! Però aquesta renúncia és coherent amb el fet que la Generalitat de Catalunya que s'estableix el 1977 ho és com a part de l'"Estado-Español" i, per tan, el seu Govern no era ni és el Govern d'un Estat Català independent. Tarradellas ho tenia clar quan a continuació va afegir: "Jo també vull l'Estatut!".

³⁷ O es parla de la "Guerra d'Independència" quan aquí era la "Guerra del Francès", o de "Guerra dels Segadors" enlloc de "Guerra de Separació de Catalunya". O de "Transició" enlloc de "Tercera Restauració Borbònica" (il·legal, com ja he assenyalat). Els quatre exemples estan trets del llibre d'En Carles Camp *Prou d'enganyos. Desmuntant la mitologia històrica espanyola*. Fundació d'Estudis Històrics de Catalunya (<http://histocat.cat/>), 2016.

³⁸ Expressions que també utilitzen alguns dirigents estadoespanyolistas, com els de *Podemos* i algun Secretari General del *PSOE*... això sí, quan deixa de ser-ho.

Que el 1714 ens arrenquessin LA LLIBERTAT i tot el que havíem construït durant vuit segles, va dependre d'ells. Però que ara ho ressuscitem i ho recuperem, bàsicament **DEPEN DE NOSALTRES**.

VIII. L'alternativa a “Obediència” no és “Desobediència” sinó “Continuïtat”³⁹

Però per a que tot depengui principalment de nosaltres cal tenir clar què érem fins a 1714 i que, gràcies a allò molt diferent i molt fort que érem, seguim dempeus, molt-molt-molt degenerats però dempeus. I arrelant-nos en els nostres avantpassats, queda també clar que l'alternativa qualitativa a obeir no és desobeir. Efectivament, resulta que tan l'obediència com la desobediència es situen les dues en el seu terreny de joc il·legal, dins del que l'“Estado-Español” ens obliga a estar confinats.

La conducta qualitativament alternativa tan a obeir com a desobeir és la d'afirmar-nos en la continuïtat del nostre passat, en la pervivència del que érem i que volem tornar a ser: senzillament homes i dones lliures sobre la nostra Terra Catalana lliure. I així honorem les més de 30 generacions d'avantpassats que van ser lliures, i les 12 generacions darreres, que han mort preses. I encara cada dia hi ha catalans que moren presos de Madrid/Castilla/Estado-Español. D'establir aquesta continuïtat depèn aconseguir ara recuperar la nostra llibertat, objectiu que per si sol ens dóna la plena legitimitat. Però a més, com que les Constitucions Catalanes són vigents, aquesta ja és la nostra legalitat ara i aquí. Doncs... apliquem-la!⁴⁰.

Aquesta és l'orientació que considero més autèntica històricament, més adequada al contingut que subconscientment sent –però encara no sap– la majoria de catalans, i més capaç de fer imparable la recuperació ara de la llibertat de Catalunya i el nostre reconeixement internacional.

Un altre cop: la condició imprescindible és que els catalans siguem capaços d'admetre conscientment que no som lliures des de fa 302 anys i que ens estan genocidant des d'abans de 1714, i d'atrevir-nos a assumir-ho voluntàriament, a dir-ho obertament, i a situar-ho com eix i motor de la nostre activitat ara, aquí i a tot arreu. En poques setmanes canviaria tota la situació.

Un cop decidit –i això només depèn de nosaltres– que volem tornar a ser subjecte-vital-nacional-i-internacional, caldrà construir aquesta orientació també jurídicament. I hi ha juristes i entitats jurídiques suficients, dins de l'actual Generalitat i també fora, per fer rigorosament aquesta tasca. Sobre tot si alguns juristes ja tenen, i si els altres recuperen, “l'esperit del Dret Públic català”. Aquest és justament el títol de l'obra central d'En Francesc Maspons i Anglasesell, jurista clau per comprendre la singularitat catalana de la pràctica de la llibertat i de l'especial capacitat dels juristes catalans per recollir-ho en Lleis, en Constitucions, en Institucions, i en Formes de Govern i d'Estat⁴¹ també molt singulars, i que considero la millor inspiració per la nostra acció ara. **Convido a realitzar aquesta feina decisiva com més aviat millor!**

Barcelona, 6-I-2017 (retocat el 28) Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras

Investigador independent, llicenciat en Economia, impulsor de

LA GOTA CATALANA

PER RECUPERAR LA LLIBERTAT DE CATALUNYA I RECONSTRUIR LA NACIÓ

<http://lagotacatalana.cat/>

Correspondència: lagotacatalana@gmail.com

³⁹ El que segueix podria ser molt útil als (més de) 402 polítics que ara estan encausats: En Santiago Espot (de *Catalunya Acció*) i els (més de) 401 polítics que tenen o han tingut càrrec electe. Seria útil individualment... i també col·lectivament, per a recuperar tots la llibertat.

⁴⁰ El gens radical ni independentista conseller Santi Vila està utilitzant com argument per no tornar les peces d'art de Sixena que no pot infringir la legalitat catalana. El Govern, doncs, agafa força fent referència a unes lleis-de-Dret-Castellà-escrit-en-català adoptades fa pocs anys. ¿No tindria pas el Govern i no tindriem pas el poble de Catalunya molta més força si apliqués/apliquéssim les nostres Constitucions Catalanes de Dret Català paccionades per les Corts Catalanes que havia creat el Poble Català amb la seva activitat multicientenària?

⁴¹ Considero que en Dret Català no té sentit parlar d'“Estado de Derecho”, que expressa la concepció castellana vertical i autoritària del Dret. Com que encara no he trobat cap expressió equivalent des del Dret Català, de moment he encunyat l'expressió “Dret dotat d'Estat” mentre no trobi, o no se'n faci, una de millor.